

WAT EEN EINDE

Voor Lizzie. En.

‘Het ellendige aan rijk zijn, is dat je moet leven met rijke mensen.’
Logan Pearsall Smith

Anthony

Achteraf gezien zou ik niet zo heel veel veranderen aan de avond van mijn dood. Als je de afloop buiten beschouwing laat, en dat kan ik uiteraard niet, was het echt een fantastische avond. Wanneer je van tevoren gewaarschuwd bent dat je op het punt staat je laatste adem uit te blazen, ben je misschien geneigd schreeuwend te gaan rondrennen en de god bij wie je de grootste kans meent te maken om gehoor te zullen vinden smeken: ‘Ik wil leven!’ en zo verpest je je kostbare laatste ogenblikken. Ik ben blij dat ik niet gewaarschuwd was, want ik heb de hele avond champagne gedronken alsof het water was en werd ondertussen zo kruiperig de hemel in geprezen dat je haast zou denken dat ik de dictator was van een klein maar welvarend land. Als ik één klein minpuntje mag noemen, zou het zijn dat acht kostbare minuten van mijn laatste avond op aarde gewijd waren aan het luisteren naar Mary Chambers die per se wilde dat ik alle details over haar nieuwste liefdadigheidsproject zou aanhoren.

Eigenlijk had ze natuurlijk helemaal niet in mijn buurt moeten kunnen komen. Ik was hooguit van plan geweest om haar kort te groeten en me dan te laten meetrekken door iemand die belangrijker was, en praktisch iedereen was belangrijker dan Mary Chambers. Het onuitstaanbare mens belde een paar keer per week naar het kantoor, zonder succes. Ik belde nooit terug – niet dat ze die joekel van een hint ooit snapte. Ze had een hartverscheurend groot fortuin geërfd van haar echtgenoot toen die vorig jaar was overleden. Midden in de nacht van zijn jacht gevallen in de buurt van Portofino – van dat nieuws gingen alle wenkbrauwen wel even omhoog, kan ik je

vertellen. Vooral die van zijn dochter uit een eerder huwelijk, die des duivels was toen ze erachter kwam dat haar naam niet in het testament stond en die Mary tevergeefs voor de rechter heeft gesleept om haar deel te krijgen. Ik wist hoe wanhopig graag Mary wilde investeren bij mij, en de immense omvang van haar fortuin heeft me een paar keer in de verleiding gebracht, maar uiteindelijk kwam ik altijd tot de conclusie dat ik nee moest zeggen. De vrouw was te nieuwsgierig, te bemoeizuchtig. Ik had investeerders nodig die niet overal hun grote neus in staken – en dat was nou juist haar lust en haar leven. Als Mary Chambers inderdaad iets te maken had met de dood van haar echtgenoot, zoals zijn dochter luidkeels bleef volhouden, zou ik haar veel interessanter hebben gevonden, maar daar had ze helemaal de vooruitziende blik niet voor. De waarheid was dat John Chambers een vreselijke dronkaard was die had gewankeld onder het gewicht van zijn enorme buik en overboord was gevallen.

Saaï, maar niet bepaald sinister. Nee, ze had er de kunde niet voor. De vrouw blonk maar in één ding uit: zeuren. Toch was ze door de ballotage gekomen, want op een of andere manier vond mijn vrouw het belangrijk dat ze erbij zou zijn. ‘Ze zit in het bestuur van de Lamcusi Stichting!’ kreeg ik te horen, alsof dat alle verschil maakte.

Mijn grote fout was dat ik een paar lijntjes had gesnoven vóór het avondeten. Erná, dat werd verwacht, aangemoedigd zelfs. Maar ervoor? Het had me slordig gemaakt. Ter verdediging: ik was gestrester dan ooit en had een brandend verlangen gevoeld om los te gaan. Ik had om me heen gekeken naar de tuin, die er schitterend en onwaarschijnlijk mooi bij lag, en ik had eindelijk een kick gevoeld. Olivia had alles uit de kast gehaald, en hoewel ik me flink had geërgerd tijdens de maandenlange voorbereidingen, zag het geheel er fantastisch uit. We waren begonnen bij het meer, dat zodanig was opgesmukt dat het eruitzag als een midzomernachtssprookje. Door de takken van de bomen rond het water waren honderden grote, gloeiende bollen gevlochten. ‘Zacht licht!’ had mijn vrouw een van de organisatoren, die de fout had gemaakt om de bollen te fel af te stellen, eerder op de

dag sissend toegebeten. De steiger, die de dag daarvoor nog opnieuw geschilderd was, was versierd met kleinere bollen. Rond het meer verlichtten nog meer lampen, op staken in de grond gestoken, de oevers. Maar de kroon op het werk was een gigantische, gloeiende bol die tien sterke knullen die ochtend tot op de bodem van het meer hadden laten zinken. Mijn vrouw had namelijk een visioen gehad, 'van water dat van boven én van onder werd verlicht' en aangezien we de planner een enorme smak geld betaalden, was het geen optie om te horen dat zoiets niet ging lukken. De bol was met de hand vervaardigd in Italië en twee keer bijna tot scherven gereduceerd toen hij werd uitgepakt en van de heuvel af naar zijn bestemming werd gerold. Maar het was het waard geweest. De manier waarop onze gasten naar adem haptten toen ze onder de gigantische bogen door liepen en het eindresultaat zagen, was genoeg om te weten dat mijn verjaardagsfeest er eentje zou worden dat de geschiedenisboeken in zou gaan. En ik zou gelijk krijgen, alleen misschien niet op de manier die ik me had voorgesteld.

Na het aperitief werden we door glimlachende jonge vrouwen in heerlijk strakke, zwarte jurken naar de feesttenten geloodst. Terwijl mijn vrienden van de eerste prachtige ruimte die Olivia door een leger van ondergeschikten had laten versieren naar de volgende prachtige ruimte liepen, waar het diner zou worden gehouden, begon ik me voor het eerst in maanden haast zorgeloos te voelen. Een moment denk je dat je problemen onoverkomelijk zijn, en het volgende moment krijg je van een ober een glas heel goede wijn in je handen gedrukt. Na nog een paar van die glazen sta je ineens met George in de badkamer een lijntje of twee te doen van zijn allerbeste poeder en merk je dat je kortstondig bevrijd bent van de zorgen die al tijden zwaar als een olifant op je borstkas zaten. Soms is een beetje hedonistisch respijt een verademing; ik heb echt helemaal niets met de puriteinse samenleving waarin we tegenwoordig lijken te leven, waarin het belang van gezondheid en een lang leven elke notie van plezier overstijgen. Maar aan de andere kant heb ik dan ook op mijn zestigste het loodje gelegd, dus ik moet toegeven dat het misschien

niet verstandig is om mijn advies heel precies op te volgen.

Terwijl ik naar de tafel liep, werd ik onderschept door mannen die mijn hand op en neer zwengelden terwijl ze me een klap op mijn rug gaven, door vrouwen die mijn wangen kusten en hun vingers net een seconde te lang in de mijne lieten rusten. Ze wilden allemaal een kansje maken bij Wistern; op dat moment had ik ze voor het uitkiezen. Wat een opsteker voor een man aan de rand van de afgrond! Misschien zou het wel goed komen, begon een deel van mijn brein te denken. Er waren hier honderden mensen, en dat was alleen nog maar de streng geselecteerde A-lijst. Olivia had wekenlang telefoontjes moeten afhandelen van mensen die niet door de ballotage waren gekomen en die smeekten of ze alsjeblieft de ring mochten komen kussen. Een páár van hen zouden me vast wel blijven steunen. Een man kan dit alles niet in één klap verliezen. Dergelijk zelfvertrouwen was een geschenk van de drugs, dat zie ik nu wel in. Ik mag dan wel zelfverzekerd zijn op het overmoedige af, maar over het algemeen ben ik niet verstoken van alle realiteitszin. Desalniettemin ben ik blij dat ik een deel van mijn laatste avond op aarde heb doorgebracht met een zweempje hoop. Daar had ik dringend behoefte aan. Het betekende alleen wel dat ik niet gefocust was op wie waar was, en terwijl ik door de ruimte drentelde, stond Mary Chambers ineens voor me, wild zwaaiend alsof ik een taxi was die ze wilde aanhouden.

Ik heb nooit een kort lontje gehad. Ik heb duizenden ponden aan een heel scala aan vechtkunsteperts betaald om tegen me te vechten in vele sportscholen over de hele wereld om mijn agressie kwijt te raken. Een gozer die MMA-vechters van het hoogste niveau traint, zei ooit tegen me dat mijn rechtse hoek niet onderdeel voor die van wie dan ook, maar dat hij wel in toom moet worden gehouden. Er zijn heel veel mannen die in de financiële wereld aan de slag gaan en denken dat overlopen van onverdund testosteron dé manier is om te slagen. Echter, er is een subtiele grens tussen gladjes intimiderend en daadwerkelijk angstaanjagend, en ik ben altijd heel zorgvuldig aan de juiste kant van die grens gebleven. Maar toen ik

Mary Chambers zo gretig zag staan wachten tot ze zich bovenop me kon storten, merkte ik dat ik zin kreeg om de ober rechts van mij een dreun te verkopen. Ik draaide me wanhopig om in de hoop dat ik iemand zou vinden, wie dan ook, die me kon helpen. Maar het was te laat. Ze had mijn arm al beetgepakt en was zo dicht bij me komen staan dat ik haar adem kon ruiken. En toen gebeurde er iets gekks. De wanhoop die ik al weken, zo niet maanden, op afstand probeerde te houden, zakte ineens over mijn hoofd neer, alsof het doek gevallen was. Het zou niet goed komen. Mary Chambers begon bloedserieus tegen me te praten over katten in oorlogsgebied en ik knikte, want ik had ineens het gevoel dat ik een van hen was. Er zat niets anders meer op; dat besepte ik op dat moment, terwijl ik in het gezicht van deze saaie vrouw staarde en zij de woorden 'leven in hun eigen vuil' tegen me sprak. Waarschijnlijk zou ik de bak in gaan, dacht ik, en ik probeerde me voor te stellen hoe dat zou zijn. Zou ik in mijn eigen vuil moeten leven? Mary Chambers zou het beslist niet zo gedreven voor mij opnemen als ze voor die verrekte beesten deed. Ze zou net als iedereen roddelen over mijn wandaden en mijn vrouw met de nek aankijken op feestjes, schijnheilig tot het uiterste, net als iedere andere gast hier. Er was nauwelijks een sterveling in deze feesttent die ook maar enige echte morele ruggengraat had – ik kon voor iedereen die ik zag een hele lijst met zonden oplepelen. Rohan, belastingfraude. Jeremy, huisjesmelker op gigantische schaal. Chuck, had iemand in elkaar geslagen voor de deur van een privéclub omdat de persoon in kwestie hem zonder een woord te zeggen voorbij was gelopen. En wat dacht je van Alice Begby. Een vrouw die nog afstamde van de Tudors, maar die op een gegeven moment zo hopeloos verslaafd was geweest aan winkeldiefstal dat ze een heus toegangsverbod opgelegd had gekregen door Harrods. Ze deden echter geen van allen hun eigen soort iets aan, ze maakten zich enkel schuldig aan wangedrag jegens mensen met wie ze zich nooit daadwerkelijk zouden hoeven inlaten. Daar was ik de mist in gegaan.

Mary Chambers stond me bezorgd aan te kijken en ik besepte dat

het zweet langs mijn nek liep en mijn kraag aan mijn huid plakte. Ik griste nog een glas champagne van het dienblad van een ober en wuifde haar aanbod om een stoel voor me te halen weg. Na nog een hartstochtelijke verhandeling over het erbarmelijke lot van kindslaven voelde ik uiteindelijk een hand op mijn arm. Het was mijn vrouw, die tegen me kwam zeggen dat het tijd was voor het diner. Terwijl ze me meeloodste naar het hoofd van de tafel sprak ze op fluisterende toon. ‘God, wat een zeurpiet, ik zag haar pas toen het al te laat was.’ Ik voelde me misselijk en prikkelbaar, en irrationeel woest op Olivia omdat ze haar taken niet beter uitvoerde.

‘Godalle Jezus, Liv, het is niet te doen om met dit soort mensen te moeten omgaan. Ik had nog zo tegen je gezegd dat het een gigantische vergissing was.’ Ze tuitte haar lippen en keek alsof ze op het punt stond om me de wind van voren te geven. Die kans ging ik haar echter niet geven. ‘Spaar me, alsjeblieft. Ik ben niet in de stemming voor een van je eindeloze preken.’ Ik schudde haar van me af en bereikte mijn stoel, precies op het moment dat die idiote ceremoniemeester in rok-kostuum die Olivia er per se bij had willen hebben aankondigde dat het diner werd opgediend. Ik had met succes een vermoeiende ruzie met mijn vrouw weten te voorkomen, en een uur later was ik dood. Het leven is een komische opeenvolging van plotselinge wendingen.

Olivia

De avond was in een flits voorbijgegaan. Aperitief om zeven uur, diner om negen uur en tussendoor toespraken. De kinderen hadden een gepast dwepende toespraak gehouden over wat een fantastische vader hij was. Het klonk heel natuurlijk, maar dat is dan ook waar eersteklas tekstschrijvers toe in staat zijn als je ze maar genoeg betaalt. Zijn moeder gaf een godzijdank kort eerbetoon waarin ze hem overduidelijk verwarde met zijn oudere broer en hem hardnekkig Andrew bleef noemen. Dat zou niet zo heel erg zijn geweest als Andrew niet op zijn achtste was overleden, iets waar Anthony een jarenlang trauma aan had overgehouden, en ik kon niet ontkennen dat het de sfeer kort verpestte. De rest van de avond verliep gelukkig perfect en ik voelde dat ik zichtbaar ontspande nadat de gasten de tweede feesttent binnen waren geloodst.

Toen de rol van charmante gastvrouw me even te veel werd, glipte ik naar buiten voor een sigaret, en op enig moment voorafgaand aan het diner was ik naar het meer gelopen om de lichtjes te laten zien aan Allegra, want die was gruwelijk laat gearriveerd en had het hele spektakel gemist. Ik zag dat mijn echtgenoot op de tegenovergelegen oever een sigaar stond te roken, diep in gesprek gewikkeld met Giles, en we hadden naar elkaar geknikt, maar dat was zo ongeveer onze enige interactie de hele avond. Dat was ongetwijfeld de grootste reden waarom ik het zo naar mijn zin had.

Het was ruim na middernacht toen ik werd geattendeerd op wat er zich verderop bij het meer afspeelde, precies toen de band lekker op dreef was en de meeste mensen op de dansvloer waren. Zelf dans